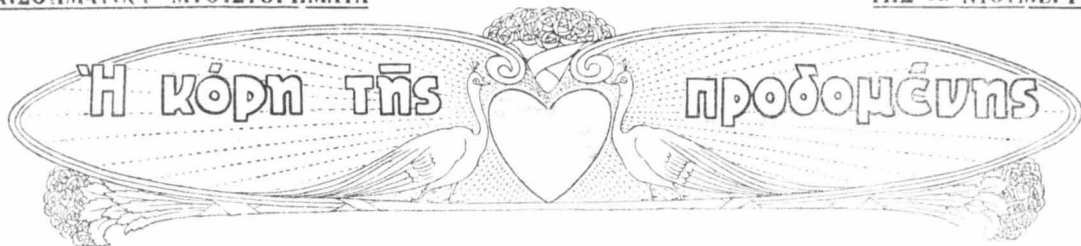

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΗΣ Κ. ΝΤΟΥΜΕΡΓΚ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

—Εἶστε ἀρρωστος, πατέρα μου;
 Ἡ νοπετικὴ καρδιά τῆς Μάττυ, συγκινημένη κιόλας ἀπὸ τὴν εἰλικρινῆ θλίψη ποὺ διάβαζε στὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ πατέρα τῆς, ἀσασκίρτησε ἀπὸ συμπόνια. Ὡς τὴ στιγμὴ ἐκείνη, μῆσα στὴ συγκίνησι αὐτῆς τῆς ἀπροδόκτητος συναντήσεως, δὲν εἶχε προσέξει τὴν ἀλλοίωσι τοῦ προσώπου τοῦ πατέρα τῆς, τοῦ γερασμένου πρόωρα.

—Ναί, εἶμαι πολὺ ἀρρωστος, Κλάρα... Εὐχαριστῶ, παιδί μου, ἐπρόσβησε, βλέποντας τὴ νέα κόρη νὰ τοῦ δίνει τὴν πολυθρόνα τοῦ παπποῦ τῆς. Βλέπεις, μέσα στὴν ταραχὴ μου, δὲν σκέφτηκα καθόλου νὰ καθίσω...

—Οὔτε κι' ἐγὼ νὰ σὰς προσφέρω μιὰ καρέκλα. Συχαρῆστε με, πατέρα μου.

Κάθισε, καὶ πῆρε ἀνάμεσα στ' ἀδυνατισμένα δάχτυλά του τὸ ἕνα χέρι τῆς νέας κόρης.

—Ἐχεις τὴν ἀράια χέρια τῆς μητέρας σου, εἶπε μὲ στοργή. Τῆς μοιάζεις. Καὶ ὁ Τζίλ μοῦ εἶπε πως εἶσαι καλὴ σάν κι' αὐτή.

—Θὰ τὸ ἤθελα πολὺ, πατέρα μου, μὰ μοῦ φαίνεται πὼς εἶμαι μερικεὶς φορές πολὺ κακὴ!

—Ὅπως, παραδειγματὸς χάρην, ὅταν ἀρνεῖσαι νὰ ἔλθης μαζί μου. Κι' ὅμως, ἂν ἤξερες τί παρηγοριὰ θὰ ἦσουν γιὰ μένα! Μόνος, καθὼς εἶμαι, ἀρρωστος καὶ πικραμένος, περνᾶω νῆρες τόσο θλιβερός! Δὲν θὰ εἶχα, θέβαια, τὴν ἀξίωσι νὰ σὲ κάνω νοσοκόμα μου!—δὲν ἔχω ἀλλοστε ἀνάγκη νοσοκόμας,—μὰ θὰ εἶσαι σάν μι' ἀχτίδα ἡλίου στὴ φωτῆγ μου ὑπαρξί... θὰ προσπαθοῦσες ν' ἀγαπήσης ἴλιγο τὸν πατέρα σου ποὺ σ' ἀγαπᾶει κιόλας, ποὺ σ' ἀγάπησε μῶλις σὲ εἶδε καὶ μῶλις διάβασε τὴν καλωσίην μέσα στὰ μῆτια σου.

Καμιὰ κουβέντα δὲν ἦτανε ἰκανή, ὅπως αὐτὴ, νὰ κλονίσῃ τὴν ἀπόρασι τῆς Κλάρας. Στὸ ἐκαραστικό της βλέμμα, ὁ Φρανσουᾶ ντὲ Κομπέρ θὰ μπορούσε νὰ διαβάσῃ τὸ διαταγμὸ ποὺ εἶχε γεννηθῆ μέσα τῆς. Κατάλαβε ὅτι μὲ μιὰ ἀκόμα ἔσθρα, θὰ κρούειε τὸ φρούριον.

—Ὁ Τζίλ, ἐξακολούθησε, μοῦ εἶπε ἀκόμα ὅτι εἶσαι πολὺ εὐσεβής, ὅπως ἐπίσης κ' ἡ μητέρα σου. Ἐνῶ ἀπὸ καιρὸ ἔχω ἐξαγίως τὴς θρησκευτικὲς διδασκαλίες ποὺ ἔλαβαν κατὰ τὴν παιδικὴ μου ἡλικία. Μὰ ἀπὸ τότε ποὺ ὑποσέρω καὶ ξέρω πὼς ἡ ἀρρώστεια μου εἶν' ἀθεράπευτη, ἡ παλιὰ μου πίστις φαναγίρισε μέσα μου. Μονάχα ποὺ δὲν ἔχω κανένα κοντά μου, γιὰ νὰ με συμβουλεύσῃ καὶ νὰ με βοηθᾷ.

Ἡ Κλάρα ἔπιασε μηχανικῶς τὸ ἕνα της χέρι μὲ τὸ ἄλλο. Ὁ δούζοντας φωνιζόταν ἔξαφνα μπροστά της. Τὸ καθήκον τῆς ἦταν ἐκεῖ, κοντὰ στὸν πατέρα τῆς, τὸν Φρανσουᾶ, τὸν ἀρρωστο, τὸν νεοαρραμένο πρόωρα... Ὁ Θεὸς ἀσφαλῶς τῆς ἀνέθετε τώρα τὴ φροντίδα νὰ τὸν ἐξααφέρῃ κοντὰ του.

Αὐτὸ ἦταν μιὰ θυσία. Μὰ ἡ ψυχὴ τῆς Κλάρας ἦταν ἀπὸ ἐκείνης, ποὺ μιὰ θυσία, ἔπειτ' ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ τρόμου, τὴς ἐνθουσιάζει.

—Ἀφοῦ τόσο τὸ θέλετε, πτέρα μου, θὰ σὰς ἀκολουθῶ καὶ θὰ προσπαθῶ. μ' ἔλα τ' ἀδύνατα μέσα μου, νὰ νλυκῶ τὴ μοναξιά σας καὶ τοὺς πόνους σας, εἶπε μὲ φωνὴ σοβαρῆ.

—Εὐχαριστῶ, παιδί μου. Πόσο καλὴ καὶ γοηπετικὴ εἶσαι! Ὁ Τζίλ, δὲν μοῦ εἶπε καμιὰ ὑπερβολή, ὅταν μοῦ μιλούσε γιὰ σένα. Μὰ, ξέρεις ὅτι πρέπει νὰ ἔκασες πολὺ μεγάλη ἐντύπωσι σ' αὐτὸν γιὰ νὰ λάβῃ τὸν κόπο ν' ἀνοήσῃσι πρὸς γάριον σου. Καί, παγαματικά, μίλησε γιὰ σένα ἐν μεγάλῳ ἐνθουσιασμί! Δὲν ἀναγνώριζα πειὰ σ' αὐτὸν τὸν ἀδιάφορο καὶ ἀπαθὴ ἐξέδελφὸ μου, ποὺ κοροῦδνε τους πάντας καὶ τὰ πάντα. Ἦταν σοβαρός, πολὺ σοβαρός, τὴν ὥρα ποὺ μοῦ μιλούσε γιὰ σένα.

Τὰ μάγουλα τῆς Κλάρας κοκκίνισαν ἐλαφρὰ καὶ εἶπε μὲ φωνὴ συγκινημένη:

—Εἶνε πολὺ καλός!
 Ὁ κ. ντὲ Κομπέρ τὴν κῦτταξε μὲ κάποια ἐκπλήξι:
 —Γιὰ πρώτη φορὰ ἀκούω νὰ λένε ἕνα τέτοιο πράγμα γιὰ τὸ Τζίλ. Ἡ καλωσίην δὲν φαίνεται ἄς τώρα νὰ εἶνε μιὰ ἀπὸ τὴς κυριώτερες ἀρετῆς του. Μὰ, στὸ κάτω-κάτω, ποῖος ξέρει!... Αὐτὸς

ὁ Τζίλ εἶν' ἕνα αἰνίγμα. Εἶν' ἀλήθεια πὼς ἐφλέτταρε μαζί σου ;
 Ἡ Κλάρα ἔγινε κατακόκκινη καὶ τὰ φρύδια τῆς ἔσμιξαν.

—Δὲν θὰ τοῦ ἐπέτρεπα ποτέ ἕνα τέτοιο πράγμα.

—Ὡ! τί περήφανη κόρη ποὺ ἔχω! Φαντάζομαι πὼς εἶν' ἡ πρώτη φορὰ ποὺ ἔπεσε ξέξω ὁ Τζίλ σ' ἕνα φλέρτ του...κι' αὐτὸ τὸ πράγμα θὰ τοῦ φάηκε πολὺ ἐνδιαφέρον. Γι' αὐτὸ μάλιστα διατρεῖ μ' ἀνάμνησι τόσο ζωηρῆ ἀπὸ τὴν ἐξαδελφῆ του τῆς Τσοκάνας.

—Ἐλπίζω ὅτι δὲν εἶνε γι' αὐτὸ μόνο, εἶπε ἡ Κλάρα μὲ φωνὴ ποὺ ἔτρεμε ἐλαφρὰ Ὁ Τζίλ δὲν φάνηκε σ' ἕμένα μονάχα ὁ ντυλετάντης γιὰ τὸν ὁποῖο μιλάτε, πατέρα μου. Κατάλαβα ὅτι ἀξίζει περισσότερο ἀπ' ὅτι φαίνεται κ' ἔχω ἐμπιστοσύνη στὰ φιλιά του.

—Πῶς! Φαντάζεσαι ὅτι τὸν ξέρεις, παιδί μου!... Αὐτὸ θὰ πῆ, πὼς εἶσαι πολὺ δυνατὴ ψυχολόγος. Ἐγὼ, μολοντὶ τὸν ξέρω ἀπὸ νήπιον, δὲν θὰ μπορούσα νὰ ἐκφέρω μιὰ κρίσι γι' αὐτόν... Μὰ, γιὰ νὰ ξαναγυρίσομε στὴ συζήτησί μας, πότε θὰ φύγομε;

Ἡ Κλάρα ἔτριψε γύρω τῆς ἕνα παρατεταμένο βλέμμα... Τὴ σπαραγμοῦ γι' αὐτὴν ν' ἀφήσῃ αὐτὸ τὸ ἀγαπημένο σπίτι. Μὰ ἀφοῦ ἡ θυσία ἔπρεπε νὰ γίῃ, τὸ καλύτερο ἦταν νὰ μὴ τὴν ἀναβάλῃ.

—Ὅποτε θέλετε, πατέρα μου.

—Μπορεῖς νὰ εἶσαι ἔτοιμη σὲ δύο μέρες;

—Νομιζῶ, γιατί ἔχω κιόλας ἐτοιμάσει πολλὰ πράγματα μὲ τὴν πρόβλεψι ὅτι θὰ νοικιάσω τὸ σπίτι.

—Μὰ τώρα δὲν ἔχεις ἀνάγκη νὰ τὸ νοικιάσῃς... Αὐτὸ θὰ σὲ λυποῦσε πολὺ, δὲν εἶν' ἔτσι, παιδί μου!

Τὰ μάτια τῆς Κλάρας πλημμύρισαν ἀπὸ δάκρυα.

—Ὡ!...ναί, θὰ με λυποῦσε πάρα πολὺ... Ὁ λες ἡ ἀναμνήσεσι μου θρῖσκονται ἐδῶ.

—Ἐ, τότε, νὰ τὸ κοασήσης ἐννοικιαστο καὶ νὰγοσεσι νὰ τὸ ἐναναθλέτης κάθῃ τόσο, ὅποτε θέλει.

—Σὰς εὐχαριστῶ, πατέρα μου! εἶπε ἡ νέα μὲ συνικνίσι.

Ὁ θαρῶνος τῆς ἔτριψε ἕνα μακρὸ βλέμμα καὶ τὴ ρώτησε μὲ φωνὴ σιγαλὴ κ' ἰκετευτικῆ:

—Θέλεις νὰ φιλήσῃς τὸν πατέρα σου, Κλάρα, γιὰ νὰ τοῦ δείξης ὅτι τὸν σὺαρέσες;

Ἐσκυψε κ' ἀκούμησε τὰ χεῖλι τῆς στὸ ἐλαφρὰ ρυθιδωμένο μέτωπό του.

—Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ μητέρα κι' ἀπὸ μένα! φημίσας.

Ἐνα δάκρυ κύλησε ἀπὸ τὰ μάτια τοῦ κ. ντὲ Κομπέρ.

—Εὐχαριστῶ, παιδί μου! εἶπε. Εἶσαι μιὰ εἰγία, ὅπως ἐκείνη

Ὁ Τζίλ, στὴς ἀνέρας ἀκριβῶς βεβαιώται στὸ σταθμό

Τὸ ἴδιο θῆρα, ὁ ταχυδρόμος ἔφερε στὴν Κλάρα μιὰ ἐπιστολὴ τοῦ Τζίλ.

«Ἐν πρώτοις — τῆς ἔγραψε — θέλω νὰ σοῦ πῶ πόσο λυτῆθηκα κι' ἐγὼ, φτωχὴ μου ἐξαδελφούλα, γιὰ τὸ θάνατον τοῦ παπποῦ σου. Κατὰ τὴν διαμονὴ μου στὸ Μενάρ, μπόρεσα νὰ ἐκτιμῶσῃ ἀρετὰ τὴν εὐθύτητα καὶ τὴν καλωσίην τοῦ ἀγαπητοῦ σου παπποῦ, καθὼς καὶ τὴ στοργή, μὲ τὴν ὁποία σὲ περιέβλεπε, γιὰ νὰ ἐκτιμῶσῃ τὸ γενὸ ποὺ σοῦ ἀφῆνε ὁ θάνατός του. Μὰ προαντίον, δὲν μπορῶ νὰ σκεφτῶ, χωρὶς νὰ νοσῶ τὴν καρδιά μου νὰ σπῆγεται, τὴ μοναξιά σου σ' αὐτῆς τῆς ἡμέρας τοῦ πένθους. Θὰ ἤθελα ποὺ νὰ ἦταν ὁ δεσμός τῆς συγγενείας μὰς μὲ σὲνός, γιὰ νὰ σοῦ δώσῃ τὸ δικαίωμα νὰ τρεῖσαι κοντὰ σου, γιὰ νὰ σοῦ δώσῃ τὴν παρηγοριὰ — τὴν πολὺ μικρὴ ἀσφαλῶς — τῆς εὐλαχνοῦς μου σωμαθείας καὶ τῆς στοργικῆς μου φιλίας. Τώρα, Κλάρα, θέλω νὰ σοῦ ζητήσω τὴ συγγνωίη σου. Ξέρω ὅτι ὁ πατέρας σου θὰ βολιέται πειὰ κοντὰ σου καὶ ἡ εὐγενεὴ καρδιά σου θὰ ἔχῃ προερεῖ τὴ λείξῃ, ἢ ὁποῖα, σβῆνοντας τὸ παρελθόν, θὰ ἐπιτρέψῃ στὸν Φρανσουᾶ ντὲ Κομπέρ νὰ ἐπανορθῶσῃ τὰ σφάλματά του ἀπέναντί σου. Μὰ τί θὰ σκεφτεσαι γιὰ μένα, ὁ ὁποῖος ἀθέτησα τὴς ὑποσχέσεις μου κι' ἔβγα ἀφῆρη αὐτῆς τῆς προσγγίσεως... Ἄν ἦσων στὴ θέσι μου, Κλάρα, ἀγαπητὴ μου, τί θὰ ἔβανες ἐδῶ ; Ὁτι κ' ἐγὼ ἴσως. Μιὰ χροιστιανή, σάν καὶ σένα προπᾶντων, θὰ θεωροῦσε καθήκον τῆς νὰ συντελέσῃ σὲ μιὰ τέτοια συμπεριλῶσι καὶ νὰ δαλιθῇ ἔτσι τοῦς διαταγμοῦς μῆς φτωχῆς ψυχῆς, ποὺ τὴν βασανίζουσι ἡ τύχη. Δὲν ἡ-

